

תת"ע 7398/05/19 - מדינת ישראל נגד זכריאייב זכר

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 7398-05-19 מדינת ישראל נ'

זכריאייב זכר

בקשה מס' מספר בקשה

לפני כבוד השופט אלכס אחטר

בעניין: המאשימה

1. מדינת ישראל

ע"י בא כוחו עו"ד לידן ניסים

נגד

1. זכריאייב זכר

הנאשם

ע"י בא כוחו עו"ד משה ולדמן

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן (ת/1 - התיקון התייחס להוספת תע"צ ותעודת כיוול ותקינות לרשימת עדי התביעה כך שהעבירה אשר יוחסה לנאשם בכתב האישום המקורי נותרה על כנה) - כך שביום 11/4/19 סמוך לשעה 23:05 עת נהג ברכב מ.ר. 5251432 בכביש 4 בק"מ 169, בהיותו שיכור, בכך שבדגימת אוויר נשוף נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף הינו 589 מ"ג, העולה על ריכוז של 240 מ"ג שנקבע בתקנות וזאת בניגוד לסעיפים 62(3), 64ב(א)(3), 39א לפקודת התעבורה ותקנה 169א(1) לתקנות התעבורה - נהיגה בשכרות.

הנאשם הורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן הנ"ל, לאחר שהחל לנהל את שמיעת הראיות ובמהלך חזר בו מכפירתו, הודה והורשע.

כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 8/11/20 החל הליך שמיעת הראיות בפני בית משפט זה, ולאחר שאחד מעדי התביעה לא התייצב, והדבר לא אפשר את השלמת שמיעת פרשת התביעה, נדחתה ישיבת ההוכחות ליום 15/11/20. במועד זה, הודיעה ב"כ הנאשם לבית המשפט כדלהלן: "הנאשם מבקש לחזור בו מכפירתו ולהודות בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, אבקש לציין שבאתי בדברים עם המאשימה והוסכם שאני אעתור לדחית ישיבת הטיעונים לעונש לצורך הפניית הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו על מנת שאני אוכל לעתור לאימוץ הרף הנמוך של הפסילה 11 חודשים כפי שהדבר הוצע לי לפני שמיעת הראיות".

בהתאם לכך, מסרה ב"כ המאשימה את תגובתה כדלהלן: "לא נתנגד לחזרה מהכפירה וככל שהנאשם יחזור בו מכפירתו, אבקש להרשיע אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, באשר להפנייתו לשירות המבחן אין לנו התנגדות בטרם יישמעו הטיעונים לעונש לעצם ההפנייה אולם עמדתנו העונשית היא להטיל על הנאשם את פסילת המינימום הקבועה בחוק שכן אנו סבורים שאין מקום להטיל עונש פחות מעונש המינימום. אנו נעתור ל- 24 חודשי פסילה".

לשאלת בית המשפט, אשר הופנתה אל ב"כ הנאשם, לצורך למה נחוצה הפניית הנאשם אל שירות המבחן, השיבה ב"כ הנאשם שלאור נסיבותיו החריגות של מרשה, היא סבורה שניתן יהיה לאזן את הענישה בעונש שיהיה נמוך מעונש המנימום בצירוף צו של"צ (ראו לענין זה עמודים 4 ו- 5 לפרוטוקול הדיון מיום 15/11/20).

בהתאם להחלטתי שניתנה בתום הדיון ולאחר שאיפשרתי לנאשם לחזור בו מכפירתו והוא הורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן - עבירה של נהיגה בשכרות דחיתי את מועד הטיעונים לעונש ליום 15/3/21 והפניתי את עניינו של הנאשם אל שירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו ושירות המבחן ביקש לבחון את בקשת ב"כ הנאשם של שילוב הנאשם בצו של"צ לצד סטיה מעונש המנימום ביחס לתקופת הפסילה.

למען הסר ספק אציין, כי מצאתי לנכון לציין את השתלשלות האירועים עד כה, וזאת לאור טיעוני ב"כ הנאשם כפי שבאו לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון ביום 15/3/21, ישיבת הטיעונים לעונש שהתקיימה בפני במעמד הצדדים, לאחר שהתקבל תסקיר בעניינו של הנאשם מטעם שירות המבחן, כאשר במסגרת ישיבה זו ציינה לפתע ב"כ הנאשם שבין הצדדים גובש לכאורה הסדר טיעון המאפשר קביעת טווחי ענישה לעניין תקופת הפסילה.

כפי שניתן להתרשם מפרוטוקול הדיון מיום 15/3/21 ב"כ הנאשם עתרה באופן נחרץ לאימוץ הרף התחתון של ההסדר, המתייחס לתקופת הפסילה. הסדר הטיעון כלל לא הוצג בפני בית המשפט ומוכחש מכל וכל ע"י המאשימה. הסדר טיעון שגם אם גובש, ידוע לב"כ הנאשם כיצד יש להציגו לבית המשפט. ככל שהתקיים משא ומתן בין הצדדים מחוץ לכותלי בית המשפט, ומשא ומתן זה לא הבשיל לכדי הסכמות משותפות כלשהן, ברור שאין בפני בית המשפט הסדר טיעון כזה או אחר. יתרה מכך, אין מקום לציין את ההליכים שהתקיימו בין הצדדים מחוץ לכותלי בית המשפט, הליכים שוודאי לא מחייבים מי מהצדדים ככל שלא גובשו ביחס אליהם הסכמות משותפות וכל עוד לא הוצגו במשותף ע"י הצדדים בפני בית המשפט.

באתי לכלל מסקנה כי בעניינינו לא גובש הסדר כלשהו בין הצדדים, וטענות ב"כ הנאשם ביחס לטווח תקופת הפסילה, אין בהן ולא כלום וודאי כאשר המאשימה הודיעה בפרוטוקול הדיון מיום 15/11/20 שעמדתה העונשית הינה ל- 24 חודשי פסילה בפועל.

לגופו של עניין, הנאשם שבפני הורשע, לאחר שחזר בו מכפירתו בעבירה של נהיגה בשכרות, לעניין זה אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירה בה הורשע הנאשם, הסיכון הגלום לא רק לנאשם אלא גם למשתמשי הדרך שנקרים בדרכו, שכן בנקל נהיגה בנסיבות אלה יכולה להסתיים לנהיגה שבסופה פגיעות, חבלות של ממש ולעיתים אף תאונה קטלנית.

הנאשם שבפני נוהג משנת 1997 לחובתו 5 הרשעות וזו הרשעתו הראשונה בגין עבירה של נהיגה בשכרות.

המאשימה עתרה במסגרת טיעוניה להטלת פסילה שלא תפחת מפסילת המנימום, וליתר דיוק הסכימה המאשימה לאור נסיבות העניין, כי עונש הפסילה אשר יוטל על הנאשם גם לא יעלה על עונש המנימום הקבוע בחוק, כך שבסופו של

דבר עתרה המאשימה להטלת פסילה בפועל של 24 חודשים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס שיהלמו את חומרת העבירה.

עוד צוין כי הנאשם ריצה פסילה מנהלית של 30 ימים זה מכבר.

ב"כ הנאשם עתרה להטלת פסילה של 11 חודשים, לצד ענישה הצופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה ופסילה מותנית, ב"כ הנאשם הדגישה בטיעוניה כי העבירה מושא הליך זה שלפני נעברה ע"י הנאשם לפני שנתיים ממועד זה לא נזקפו לחובתו הרשעות כלשהן וכי עברו התעבורתי אינו מכביד.

עוד נטען כי בדיקת המאפיינים שבוצעה לנאשם הייתה תקינה, וכך גם הופנה בית המשפט לנסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם כפי שבאו לידי ביטוי באסמכתאות שהוצגו וכן בנתונים שהוצגו לבית המשפט בתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנתה את בית המשפט לפסיקה, אולם עיון בה מגלה שלא מדובר בפסיקה שניתן לאמצה למקרה קונקרטי זה.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

כאמור מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם, הינו עונש פסילה שלא יפחת מ- 24 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס. לעבירה בה הורשע הנאשם לא נלוו עבירות נוספות כלשהן, עברו התעבורתי אינו מכביד וזו הרשעתו הראשונה בעבירה של נהיגה בשכרות או בעבירה דומה לה. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה בהן הנאשם בחר ביודעין לנהוג ברכב לאחר שצרך אלכוהול, היה מודע למעשיו, להחלטתו ולסיכון הכרוך בנהיגה בנסיבות שכאלה.

מנגד, לקחתי בחשבון בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה את הנסיבות האישיות של הנאשם, את האמור ביחס אליו בתסקיר שהוגש מטעם שירות המבחן וכן את המלצת שירות המבחן, שכידוע אינה מחייבת את בית המשפט והיא מהווה כלי אחד מיני רבים, אשר באמצעותו מסתייע בית המשפט עת מטיל הוא על הנאשם את העונש המתאים.

נשאלת עתה השאלה, האם נסיבותיו של הנאשם לרבות עמדת שירות המבחן מאפשרים לבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם, כלומר לחרוג מתקופת פסילת המינימום הקבועה בחוק כך שתוטל על הנאשם פסילה בפועל לתקופה פחותה מ- 24 חודשים.

לעניין זה אפנה לרע"פ 6336/20 **יחיאל טירם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.10.2020), ועפ"ת (מחוזי חיפה) 38509-10-19 **מדינת ישראל נ' בדראן בשיר**, 5.11.19, שם נקבע ע"י כב' השופט אברהם בולוס:

"אמנם המחוקק הותיר לביהמ"ש אפשרות להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר מפסילת המינימום, אלא שעסקינן בחריג ובסמכות שנכון להפעילה על דרך הצמצום ובקיומם של טעמים כבדי משקל: "בהתאם לכך, נפסק כי השימוש בסמכות לסטות מעונש הפסילה המינימאלי שמור למקרים חריגים ביותר" (רע"פ 5613/09 אסרף נ' מדינת ישראל, פס' 4 (14.7.09); ראו גם: רע"פ 8387/06 אמרה איילא נ' מדינת ישראל (1.11.06); רע"פ 5717/08 רוברט ראש-גדוליאן נ' מדינת ישראל (10.9.2008).... אומר בתמצית כי בהתאם לגישה הנהוגה ומקובלת בפסיקה יש להצביע על נסיבות חריגות ואף יוצאות דופן כדי להצדיק עונש פסילה פחות מעונש החובה הקבוע בחוק (רע"פ 8387/06 איילא נ' מדינת ישראל (1.11.06) עפ"ת (מחוזי י-ם) 11553-04-11 מדינת ישראל נ' רחמים איציק, פסקה 18-20 (05.06.2011)).

לביהמ"ש הגוזר את העונש שיקול דעת רחב בעריכת האיזון הראוי והנכון בעיניו בין רכיבי העונש השונים, אך סמכות זו לא יכולה לבטל את מצוות המחוקק. עונש המינימום הינו נקודת המוצא ורק בהתקיימות נסיבות מיוחדות אותן יפרש ביהמ"ש בהחלטתו, ניתן לשקול הקלה בעונש הפסילה בפועל. רק בהתקיימות אותן נסיבות ניתן לסטות, כך הורה לנו המחוקק - ומהוראה זו לא ניתן להתעלם. העדפתו של הנאשם לרכיב עונש מסוים על פני פסילת רישיון נהיגתו לא מהווה נסיבה מיוחדת, גם אם בגין אותה הקלה ברכיב הפסילה נקבע עונש חלופי שהינו חמור יותר (ע"פ (מחוזי י-ם) 2699/08 מדינת ישראל נ' מיכאל לוי, פס' 31 (20.05.2009). אף יתרה מכך, גם במקרה והעונש כמכלול על רכיביו השונים נראה ראוי ומאוזן, עדיין הדבר לא מצדיק סטייה שאין ביסודה נסיבות מיוחדות מעונש המינימום. בפני הנאשם הטוען להקלה בעונש המינימום מוצבת, כפי שנקבע, משוכה גבוהה שעליו לעבור תחילה. אם עלה בידיו והוא שכנע כי קיימת הצדקה של ממש לסטייה זו, אזי ביהמ"ש כן רשאי לקבל את עמדתו. החמרה ברכיב אחר, לכשעצמה, לא מצדיקה את הסטייה מעונש המינימום ואין היא נסיבה מיוחדת. החמרה כזו מתבקשת לעיתים בעקבות אותה סטייה מעונש המינימום שבאה על רקע קיומן של נסיבות חריגות, או אז ולשם הגשמת תכליות הענישה וקביעת העונש ההולם נכון להחמיר ברכיב אחר (עפ"ת (מחוזי י-ם) 11553-04-11 מדינת ישראל נ' רחמים איציק ואח', פס' 20 (5.6.11). היינו, החמרה ברכיב אחר דרושה לעיתים בשל הסטייה לקולא מעונש החובה וכדי להשיג את האיזון הראוי, ולא כטעם המצדיק סטייה זו".

בעפ"ת (מחוזי חיפה) 7669-12-20 נעים נ' מדינת ישראל, 14.12.20, כב' השופט בולוס, בפסקה 9 -

"כמעט כל עונש פסילה ישליך על עבודתו של הנהג ומכל אזרח מצופה להיות נורמטיבי ולכבד את החוק; מכאן לא מדובר בנסיבות חריגות ויוצאות דופן כדרישת הפסיקה".

בעפ"ת (מחוזי חי') 2808-08-16 יוחנן אריה שחם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.11.2016) - המערער הורשע, אחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות כשהוא נוהג ברכב שעה שבגופו נמדד ריכוז אלכוהול של 490 מק"ג. מדובר היה במי שהוא גרוש, אב לחמישה ילדים, הזקוק לרישיון הנהיגה לצורך פרנסתו, כנהג. על המערער נגזרו פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 24 חודשים, כמשכו של עונש המינימום הקבוע לצד העבירה, וזאת לצד עונש מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ו-2,000 ₪ קנס. בית המשפט קמא ציין במפורש כי **"אין ספק כי הטלת פסילה תפגע קשות ביכולתו של הנאשם להשתכר"**. נקבע, כי הנסיבות להן טען המערער אינן עולות כדי נסיבות מיוחדות המצדיקות הקלה אף מעונש המינימום כפי שנגזר לו, כאשר למערער עבר תעבורתי מכביד, ורמת האלכוהול שנמצאה בגופו לא הייתה קרובה לרמת הסף המותרת.

בעפ"ת (מחוזי חי') 42094-02-15 טארק חאמד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.03.2015) -

"אין בהיות המערער אדם נורמטיבי, לכל הדעות, על מנת להצדיק את קיצור תקופת הפסילה הסטטוטורית. כמו כן, אין בעברו התעבורתי הנקי של המערער כדי להביא לסטייה מפסילת המינימום שקבע המחוקק בנידון דידן, מה גם שאין עסקין בנהג ותיק, כי אם במערער שקיבל את רישיון הנהיגה שלו לפני כארבע שנים (בשנת 2011)".

בעפ"ת (מחוזי חי') 44078-08-14 קובי יעקב בן לולו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.12.2014) -

"בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, נסיבות אישיות, כמו ניהול חיים נורמטיביים גרידא, אינן בגדר "נסיבות מיוחדות", אלא שנדרש דבר מה מעבר לכך - ראו לעניין זה רע"פ 6443/12 לידיסקי נ' מדינת ישראל, (ניתנה ביום 9/9/12)".

הנה כי כן נמצא שנסיבותיו של הנאשם אישיות ומיוחדות ככל שתהיינה לצד עברו התעבורתי שכאמור אינו מכביד, אינם מהווים עילה מספקת לסטייה מעונש המינימום הקבוע בחוק. במקרה זה, עם כל הצער שבדבר, ומבלי שנעלמו מעיני נסיבותיו האישיות של הנאשם, לא מצאתי לנכון לסטות בעניינו מעונש פסילת המינימום הקבוע בחוק. כפי שעתרה המאשימה, אשר לא הפריזה בטיעוניה, עונש הפסילה המתאים בעניינו של הנאשם יועמד על 24 חודשי פסילה בפועל, בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית אשר רוצו זה מכבר, לצד ענישה צופה פני עתיד.

לאור כל האמור לעיל, בהתחשב בחומרת המעשה, בנסיבותיו, במידת אשמו של הנאשם, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס בסך 1,000 ₪ וזאת לאור מצבו הכלכלי של הנאשם.

הקנס ישולם עד לתאריך 5/7/21 שעה 12:00.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבל שובר תשלום.

2. פסילה בפועל של 24 חודשים מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית אשר רוצו זה מכבר. אני מורה על סיווג הפסילה באופן שיתאפשר לנאשם במהלכה לנהוג במלגזה במקום עבודתו ומתוקף תפקידו בלבד.

הפקדת רישיון הנהיגה תיעשה עד ולא יאוחר מיום 10/5/21 שעה 12:00, במזכירות בית משפט השלום. הנאשם ידאג לקבל אסמכתא מתאימה ממזכירות בית המשפט.

3. פסילת הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או נהיגה בזמן פסילה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

4. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה בשכרות ו/או סירוב למתן בדיקת שכרות ו/או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

בנסיבות העניין לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם צו של"צ וזאת במיוחד לאור העובדה ששירות המבחן התרשם מהנאשם כי קיים סיכון נמוך להישנות עבירות דומות מצידו בעתיד וכי הדבר עלול לפגוע בפרנסתו ובעבודתו שכן יש ביתר רכיבי הענישה כדי לאזן את הענישה הראויה בנסיבות העניין וזאת בהתאם לנימוקים אשר הוזכרו על ידי לעיל.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית משפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשפ"א, 05 אפריל 2021, במעמד הנוכחים.